

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudkyň JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jíříka ve věci

žalobce: **KOPALEN s.r.o.**
sídlem Roháčova 188/37, Praha 3
zastoupeného advokátem JUDr. Janem Kubálkem Ph.D.
sídlem Opatovická 159/17, Praha 1

proti
žalovanému: **Finančnímu úřadu pro Jihočeský kraj**
sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 7. 2022, č. j. 1636679/22/2201-80542-301583, ze dne 14. 7. 2022 č. j. 1636854/22/2201-80542-301583 a ze dne 14. 7. 2022, č. j. 1636941/22/2201-80542-301583,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 15. 9. 2022 se žalobce domáhá zrušení shora uvedených rozhodnutí, a to v celém rozsahu pro nesprávnost, nezákonnost, nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost, neboť žalovaný v rámci řízení, jehož výsledkem byla napadená rozhodnutí, porušil daňový řád, a to zejména § 1 odst. 2, § 5 odst. 3, § 6 odst. 3, § 8 a další. Dále žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, nesprávně vyhodnotil důkazy, popřípadě je vyhodnotil v rozporu se skutečností. Dle žalobce žalovaný postupuje v rozporu s principem zdrženlivosti a přiměřenosti, když nařízení exekuce je v rozporu s principem vhodnosti a proporcionality způsobu a rozsahu provedení exekuce. Výkon rozhodnutí se přičí účelu, který se jím sleduje, jelikož nemůže vést k efektivnímu splnění povinnosti vyplývající z vykonávaného titulu. Žalovaný pak na základě nesprávných a nezákonných platebních výměrů a navazujících rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně exekučně postihl bankovní účty žalobce.
2. Dále žalobce namítá, že správce daně přistoupil k vydání exekučního příkazu, aniž by zohlednil pandemii koronaviru COVID-19, která velmi nepříznivě ovlivnila stav trhu a rovněž i finanční situaci žalobce. Dále žalobce odkazuje na řízení vedená u Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci vedené pod sp. zn. 57 Af 2/2021 a 57 Af 3/2022, o kterých dosud nebylo rozhodnuto, přesto žalovaný postihl exekučně bankovní účty žalobce.
3. Dále žalobce poukazuje na to, že žalovaný mu znemožnil již dne 20. 1. 2021 prostřednictvím exekučního příkazu č. j. 75715/21/2201-80542-301583 nakládat s finančními prostředky žalobce a přesto vydal dne 9. 5. 2022 další exekuční příkaz z důvodu neuhrazení daně z nemovitých věcí. Proto má za to, že nemůže být exekuční příkaz zákonný. Podle žalobce je další provádění daňové exekuce způsobitelné založit kolizi s procesními zásadami, na nichž je výkon rozhodnutí vybudován. Když daňová exekuce se přičí i účelu, který se jím sleduje.
4. Žalobce byl povinen k úhradě daně z nemovitých věcí vyplývající z jeho vlastnictví k pozemkům parc. č. 11/5 a parc. č. 473/2, vše v katastrálním území Libníč. Žalobce podal dne 10. 2. 2019 pod č. j. 314658/19 dílčí přiznání k dani z nemovitých věcí za zdaňovací období kalendářního roku 2019, neboť došlo ke změně okolností spočívající ve změně výměry pozemků parc. č. 11/5, parc. č. 473/2 a vzniku nových pozemků parc. č. 473/81 a kolaudace domu č. p. 165 stojícím na pozemku parc. č. 473/81, vše v katastrálním území Libníč. Daň vyměřenou za zdaňovací období roku 2019 ve výši 19 576 Kč žalobce dobrovolně uhradil. Jelikož pro vyměření daně z nemovitých věcí na kalendářní rok 2020 nedošlo k žádným změnám okolností a nebyly zjištěny žádné nedostatky v dílčím daňovém přiznání, byla ke dni 31. 1. 2020 vyměřena daň z nemovitých věcí rovněž ve výši 19 576 Kč, která byla splatná ve dvou splátkách, a to do 31. 5. 2021 ve výši 9 788 Kč a do 30. 11. 2021 ve výši 9 788 Kč. Za rok 2021 byla vyměřena daň z nemovitosti ve stejné výši. Žalovaný žalobce vyrozuměl o nezaplacené dani z nemovitých věcí. Dne 9. 5. 2022 vystavil žalovaný vykonatelný výkaz nedoplatků, který je exekučním titulem. Téhož dne žalovaný vydal exekuční příkaz pod č. j. 1343175/22/2201-80542-301583 (dále jako „exekuční příkaz“).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

5. Žalobce podal dne 29. 6. 2022 námitky proti exekučnímu příkazu, návrh na odklad daňové exekuce dle § 181 odst. 1 daňového řádu a současně i návrh na zastavení daňové exekuce. Žalobce uvedl pouze obecné námitky i důvody pro zastavení či odložení daňové exekuce a tvrzenou nezákonnost postupu správce daně blíže nespecifikoval. Žalovaný zamítl námitky, rovněž zamítl návrh na zastavení daňové exekuce i téhož dne návrh na odklad daňové exekuce. V odůvodnění obou těchto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce nepředestřel žádné skutečnosti, které by mohly vést k odložení či zastavení daňové exekuce. Žalobce setrval v rovině obecných tvrzení i ve vztahu k namítanému porušení zásad správy daní, tudíž žalovaný oba návrhy zamítl.
6. Žalobce rovněž napadá žalobou rozhodnutí ze dne 14. 7. 2022, č. j. 1636679/22/2201-80542-301583, kterým byla zamítnuta námitka žalobce proti exekučnímu příkazu na prikázání pohledávky z účtu č. j. 1343175/22/2201-80542-301583 ze dne 9. 5. 2022.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech a poukázal především na obecná tvrzení žalobce, který nikterak nespecifikoval důvody, jež mohly vést k zastavení či odložení daňové exekuce. Žalovaný shrnul skutkový stav a k žalobou napadenému rozhodnutí o zastavení exekuce uvedl, že nebyly shledány žádné důvody vymezené v § 181 daňového řádu, pro které by bylo možné daňovou exekuci zastavit. Rovněž, pokud jde o rozhodnutí o odkladu vedené exekuce, ani v tomto případě žalobce neuvádí v podané žalobě žádné důvody, pro které je citované rozhodnutí nesprávné nebo dokonce nezákonné. S ohledem na obecné formulace žalobních bodů nelze v tomto případě věcně reagovat.
8. Žalovaný rovněž navrhoval, aby byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o námitce. Dle žalovaného v podané žalobě absentují důvody, které by se konkrétně vztahovaly k rozhodnutí o námitce, tedy není zřejmé, v čem konkrétně spatřuje žalobce nezákonnost či nesprávnost tohoto rozhodnutí.
9. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobce, že dokládá konkrétní ekonomické potíže související s pandemií COVID-19, neboť k žalobě nebyly předloženy žádné písemnosti o tom v čem konkrétně spočívají ztížené podmínky podnikatelského prostředí, které by mu bránily v zaplacení daně z nemovitých věcí ve výši 19 577 Kč.

Právní názor soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích daných žalobními body. O žalobě soud rozhodl při jednání dne 31. 8. 2022.
11. Žaloba není důvodná.
12. Úvodem krajský soud poznamenává, že řízení před správním soudem je ovládáno dispoziční zásadou a soud je vázán žalobními body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce považuje napadená rozhodnutí za nezákonná či nepřezkoumatelná. Kvalita a preciznost obsahu žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozsudku správního soudu a pro případný úspěch v řízení je významné, jak žalobce odůvodní jím uplatňované námitky. Z obsahu žaloby je zřejmé, že námitky žalobce jsou vyjádřeny velmi obecně, bez jakékoliv přesvědčivé argumentace. Nadto žalobce neuvádí, v čem spočívá porušení jednotlivých ustanovení daňového řádu, jakým způsobem bylo zasaženo do jeho práv a v čem spočívá nezákonnost či

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

nepřezkoumatelnost a nesprávnost napadených rozhodnutí. Žalobní bod je totiž způsobilý k projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

13. Podle právních vět rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58: „*I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spise zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“
14. Soud k rozhodnutí o námitce č.j. 1636679/22/2201-80542-301583 pouze obecně uvádí, že daňový řád umožňuje správci daně k zabezpečení úhrady daní vymáháním daňových nedoplatků způsoby, které jsou vymezeny v § 178 odst. 5 daňového řádu. V ustanovení § 190 daňového řádu je upraven způsob exekuce příkázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb. Správce daně zvolil tento způsob daňové exekuce neboť ho správně považoval za přiměřený, jestliže žalobce je majitelem účtu vedeného u ČSOB a.s.
15. K věcnému přezkumu je žaloba proti rozhodnutí o námitce ze dne 8. 12. 2021, kterou krajský soud může věcně posoudit, neboť rozhodnutí o námitkách v daňovém řízení splňuje definiční znaky rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 81/2004 – 54).
16. Krajský soud neshledal důvodnou namítanou nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost rozhodnutí o námitce. Toto rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti a z odůvodnění je zřejmé, že se žalovaný zabýval skutečnostmi namítanými proti exekučnímu příkazu, přičemž je neshledal důvodnými. Vzhledem k tomu, že žalobce netvrdí, v čem konkrétně spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitce, krom obecného konstatování, že žalovaný neuvedl podklady, z nichž při rozhodování vycházel, a že založil kolizi s procesními zásadami, mohl se krajský soud touto námitkou zabývat pouze obecným způsobem. Dospěl přitom k závěru, že rozhodnutí o námitce přes svoji stručnost umožňuje krajskému soudu jeho přezkum. Nutno podotknout, že stručnost rozhodnutí pouze odráží obsah podané námitky proti exekučnímu příkazu.
17. Nedůvodná je rovněž námitka nezákonnosti a nesprávnosti rozhodnutí o námitce. V rozhodnutí o námitce žalovaný poukázal na to, že daňová exekuce byla nařízena k vymožení daňového nedoplatku, a to v souladu s § 1 odst. 2 daňového řádu, podle kterého představuje správa daní postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní včetně zabezpečení jejich úhrady. Vzhledem k tomu, že žalobce dobrovolně daň neuhradil,

správci daně nezbylo než žalobce vyrozumět o výši nedoplatku a následně vydat exekuční příkaz. Krajský soud připomíná, že v řízení o námitce podle § 159 odst. 4 daňového řádu se použije obdobně § 111 odst. 5 a § 112 daňového řádu stanovující náležitosti odvolání. Podle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu musí odvolání obsahovat uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Řízení o námitce je tudíž shodně jako odvolání v dispozici daňového subjektu, který by měl vymezit rozsah otázek, jimiž se správce daně má v rozhodnutí o námitce zabývat. Žalobce ve své námitce zůstal nicméně v obecné rovině tvrzení a žádným způsobem nespecifikoval, v čem měla pochybení správce daně spočívat, pouze obecně uvedl, že s exekučním příkazem nesouhlasí a má za to, že je nezákonný, nepřesný, nepřezkoumatelný.

18. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že v žalobě zcela absentují důvody, pro které žalobce považuje rozhodnutí o námitce nesprávné či nezákonné. Žalobce v žalobě nespecifikoval konkrétní důvod, který by poukázal na možnou nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud má za to, že žalovaný postupoval správně, když zcela obecnou a nekonkrétní námitku proti exekučnímu příkazu zamítl. Jeho rozhodnutí není nezákonné ani věcně nesprávné.
19. Krajský soud se rovněž zabýval otázkou, zda rozhodnutí o návrhu na zastavení daňové exekuce a rozhodnutí o návrhu na odložení daňové exekuce jsou rozhodnutími přípustnými z hlediska dopadu do práv a povinností žalobce. Dospěl přitom k závěru, že tato rozhodnutí lze podrobit přezkumu ve správním soudnictví, byť se v tomto přezkumu soud nemůže zabývat zákonností samotné exekuce. Napadená rozhodnutí splňují formální i materiální podmínky rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a v kontextu žalobních bodů krajský soud přezkoumá, zda správce daně dodržel zákonem stanovený postup.
20. Krajský soud neshledal nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Napadená rozhodnutí obsahují veškeré náležitosti a z odůvodnění je zřejmé, že se žalovaný zabýval důvody pro odklad a pro zastavení daňové exekuce v rozsahu odpovídajícím uplatněným skutkovým a právním tvrzením žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvádí, v čem konkrétně spatřuje nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, krom obecného konstatování, že žalovaný neuvedl podklady, z nichž při rozhodování vycházel, a že založil kolizi s procesními zásadami, nemohl se krajský soud touto námitkou zabývat jen pouze obecně uvádí, že podle soudu napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Nutno podotknout, že stručnost napadených rozhodnutí jen odráží obsah podaných návrhů na odklad a zastavení exekuce.
21. Nedůvodná je rovněž námitka nezákonnosti a nesprávnosti napadených rozhodnutí. Podle § 181 odst. 1 daňového řádu *správce daně může daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro posečkáni úhrady nedoplatku. Nestanoví-li správce daně v rozhodnutí o odložení daňové exekuce jinak, právní účinky již provedených exekučních úkonů zůstávají zachovány. Pominou-li důvody, které vedly k odkladu daňové exekuce, a nedojde-li k jejímu zastavení, rozhodne správce daně o pokračování v daňové exekuci.*
22. Podle § 181 odst. 2 daňového řádu *správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud a) pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky, b) odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena, c) povolí posečkáni úhrady nedoplatku, d) bylo pravomocně rozhodnuto, že postihuje majetek, k němuž*

náleží právo nepřipouštějící exekuci, nebo věci nepodléhající exekuci, e) zaniklo právo vymáhat nedoplatek, f) předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů, g) by pokračování v daňové exekuci bylo spojeno s nepoměrnými obtížemi, h) bylo nařízeno více daňových exekucí a k úhradě vymáhaného nedoplatku postačí pouze některá z nich, nebo i) je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.

23. Výše uvedená ustanovení obsahují demonstrativní výčet situací, které mohou odůvodnit zastavení nebo odložení daňové exekuce. Rozhodnutí o návrhu na odložení daňové exekuce podle § 181 odst. 1 daňového řádu je vydáváno na základě správního uvážení, shledá-li správní orgán některý z důvodů v demonstrativním výčtu pro odklad exekuce (šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro posečkání úhrady nedoplatku). Neshledá-li správní orgán žádný z uvedených důvodů, v rámci správní úvahy následně zkoumá, zda neexistuje jiný důvod pro odložení daňové exekuce. Správní soud však nemůže správní uvážení nahrazovat svou soudcovskou úvahou, ale jeho rolí je toliko posoudit, zda žalovaný správně zhodnotil skutkový stav a zda při svém rozhodování nevybočil ze zákonných mantinelů.
24. Pro zastavení daňové exekuce zvolil zákonodárce povinnost takového postupu správcem daně *ex officio* nebo na návrh, a to i částečně. Není zde prostor pro správní uvážení jako u odložení daňové exekuce a v případě existence důvodu pro zastavení daňové exekuce ji správní orgán zastaví.
25. Žalobce v žalobě nespécifikoval konkrétní důvod, který by mohl vést vysvětleným procesním postupům. Ve svých návrzích na odložení a zastavení daňové exekuce žalobce toliko odkázal na § 181 odst. 2 písm. a) a i) daňového řádu bez jakékoliv právní argumentace a uvedení důvodu, proč právě by měl správce daně jeho návrhům vyhovět. Žalobce namítá pouze nezpůsobilost exekučního titulu, ale již neuvádí, v čem nezpůsobilost spočívá. Krajský soud má za to, že žalovaný při rozhodování o návrzích na odložení a zastavení daňové exekuce postupoval v mezích zákona, když naznal, že pro zastavení či odložení daňové exekuce nebyl dán důvod. Jeho rozhodnutí nejsou nezákonná ani věcně nesprávná.
26. Nedůvodná je rovněž námitka, že správce daně při vydání exekučního příkazu nezohlednil situaci kolem pandemie COVID-19, která nepříznivě ovlivnila finanční situaci žalobce. Žalobce nikterak neobjasnil, jaký dopad měla situace spojená s pandemií do jeho finanční sféry. Tuto námitku tudíž nelze považovat za relevantní, když žalobce tvrzené negativní dopady blíže nespécifikoval. Není povinností krajského soudu domýšlet či jakkoliv rozvíjet strohé žalobní body. Je to právě žalobce, který musí v žalobě konkretizovat případné nezákonnosti, kterých se správní orgán mohl při vydávání rozhodnutí a při procesním postupu dopustit. Žalobce však zůstal toliko v obecné rovině tvrzení, které ničím nepodložil. Ještě je nutno poznamenat, že žalobu proti exekučnímu příkazu vzal žalobce zpět a řízení bylo zastaveno.
27. Žalobce dále konstatuje, že provádění daňové exekuce je způsobilé založit kolizi s procesními zásadami, na nichž je výkon rozhodnutí vybudován. Žalobce nijak nevymezil, jak by mohlo provedení daňové exekuce ohrozit procesní zásady. Nutno připomenout, že žalobce neuváděl žádné konkrétní důvody pro zastavení či odložení daňové exekuce ani v řízení před daňovými orgány a ani v žalobě své námitky blíže

neodůvodnil. Z žalobcových holých proklamací není možné vydedukovat, v čem měla spočívat nezákonnost či nesprávnost napadených rozhodnutí či postupu správce daně.

28. Nelze přistoupit ani na námitku porušení povinností správce daně vyplývající z § 1 odst. 2, § 5 odst. 3, § 6 odst. 3, § 8 a dalších daňového řádu, která je rovněž velmi obecná a žalobce neuvádí konkrétní porušení daných ustanovení. Skutečnost, že správce daně provádí exekuci na základě vykonatelného exekučního titulu, nemůže sama o sobě bez bližší specifikace znamenat porušení uvedených zásad.
29. Námitka žalobce, směřující do porušení zásad daňového řízení žalovaným, tudíž není důvodná. Jak bylo popsáno výše, žalovaný v pozici správce daně postupoval v souladu se zákony, jakož i jinými právními předpisy, a jeho postupem nebyla porušena práva a právem chráněné zájmy účastníků řízení a osob zúčastněných na správě daní. Žalovaný nepřekročil meze svých pravomocí. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaným nebyla porušena žádná ze zásad daňového řízení.
30. Žalobce námitky v žalobě formuloval zcela obecně a bez dalšího konstatoval nezákonnost, nepřezkoumatelnost či nesprávnost napadených rozhodnutí, případně citoval zákonná ustanovení aniž by z toho dovozoval konkrétní důvody ve vztahu ke skutkovému stavu v dané věci. Žalobce v žalobě konkrétně neuvedl, v čem konkrétně mají vady napadených rozhodnutí spočívat.
31. Proto rovněž i soud na námitky žalobce reagoval v obecné rovině.
32. Nepřípadný je rovněž odkaz žalobce na řízení vedená u Krajského soudu v Českých Budějovicích, jestliže otázka oprávněnosti nároku na odpočet DPH není předmětem přezkumu v nyní souzené věci.

Závěr, náklady řízení

33. V rámci soudního přezkumu byla posouzena zákonnost a věcná správnost žalobou napadených rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Krajský soud uzavírá, že žádné procesní pochybení žalovaného neshledal.
34. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Krajský soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 19. dubna 2023

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu